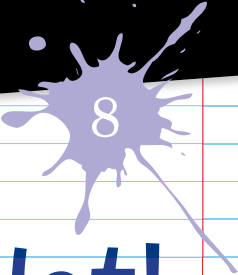

ÉLJEN A CSALÁD!

Christine Sagnier és Caroline Hesnard

Nehéz az élet!

ÉLJEN A
CSALÁD!

Nehéz az
élet!

Émilie Beaumont
ötlete
alapján írta:
Christine Sagnier

Rajzolta:
Caroline Hesnard

Könyvmolyképző Kiadó

Most lett vége az őszi szünetnek. Nagyon vacak szünet volt. Ahelyett, hogy két hetet apánál töltöttünk volna, ahogy megbeszéltük, a bátyámmal, Tommal végül a nagymamánál kötöttünk ki, ahol ebédre-vacsorára halat ettünk. Még egy hét, és a fülünk helyére kopoltyú nő. Mindez azért, mert apának el kellett utaznia a világ végére, hogy helyettesítse egy fotós barátját, aki megbetegedett. „Halaszthatatlan utazás”, mondta. Halaszthatatlan,

na köszi szépen! Bezzeg bennüket el lehet halasztani?!

Ráadásul, amikor végre hazamentünk, Pierre, a „műapunk” várt bennünket a pályaudvaron.

- Anya hol van? - kérdeztem a válla mögé kukucskálva, abban reménykedve, hogy megpillantom.

- Ma reggel Nizzába kellett utaznia, hogy részt vegyen egy konferencián. Holnap jön haza. Azt mondta, addig is adjak nektek a nevében egy nagy puszit.

Mintha Pierre puszija helyettesíthetné anyáét!

Még mit nem!

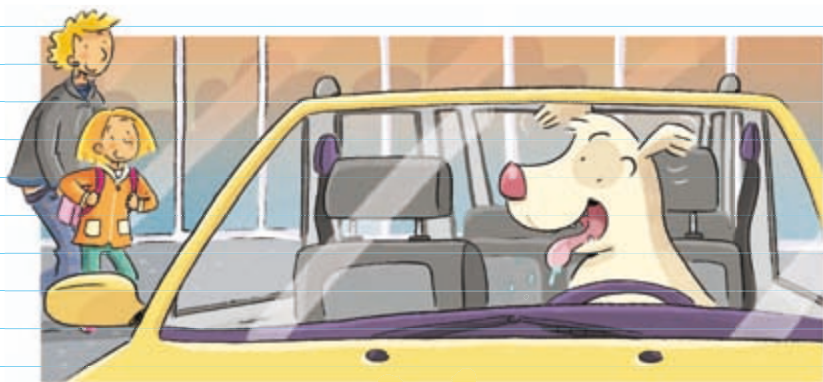
- És Bella? Ő hol van?

Bella a pici húgocskánk, és már ő is nagyon hiányzott.

- Bella a szüleimnél van - felelte Pierre, és kézen fogott. - Gyerünk, igyekezzünk, rossz helyen parkolok.

Azzal megragadta a gurulós bőröndünket, és -
hopp! - már meg is fordult, irány a kijárat! Tom
utánaeredt, én pedig mellettük bukdácsoltam.

Komolyan, az élet annyira igazságtalan! Minket,
gyerekeket úgy hurcibálnak, mint egy zsák krump-
lit. Egyszer jobbra hajítanak, máskor meg átdobnak
balra. Szerencsére Krokett, a kutyusunk az autóban
várt minket, büszkén csücsült a vezetőülésem. Ahogy
megpillantott minket, felemelte a fél fülét, és gyorsan
hátraugrott a csomagtartóba. Pierre mindebből sem-
mit se vett észre.

Huh! Az utazás sokáig tartott, nagyon sokáig. A körgyűrű egy piros és fehér fényből álló végtelen szerpentinre hasonlított.

- Miért vannak dugók, Pierre?

- Mert nagyon sok az autó.

- Igen, de az autók előtt mi van?

- Hát még több autó, te tyúkeszű! - nevetgélt csúfondárosan Tom.

- Igen, de azok előtt?

Mivel nem kaptam választ, duzzogva az ablak felé fordultam: a bácsi a mellettünk lévő kis teherautóban épp az orrában turkált! Fúj! Lehunytam a szemem, és a ruhára gondoltam, amit másnap akartam felvenni az iskolába, a szép ruhára, amit anya vett nekem nem sokkal azelőtt, hogy elkezdődött a szünet, és amit nem tudtam elvinni, egy hatalmas folt miatt.

Végre hazaértünk. Felrohantam a szobámba. Buborék, az aranyhalam nyugodtan úszkált az akváriumában, a Barbie babám pedig úgy trónolt az ágyamon, akár egy hercegnő. Semmi sem változott, még a szép ruhám is ugyanott volt, a széktámlámra helyezve. A nagy folt is ott volt a helyén. A csudába! Anya nem mosta ki a ruhámat. Nem volt semmim, amit felvegyek az iskolába. Csak a régi gönceim...

- Eszünk! - kiabált fel Pierre a földszintről.

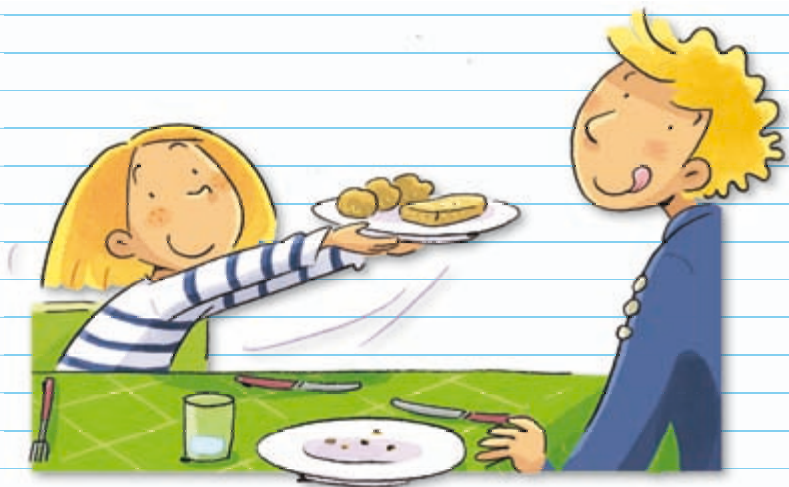
Kelletlenül lesomfordáltam. A menü: krumpligolyók és panírozott hal. Rosszabb, mint a nagymamánál. Már-már ott tartottam, hogy inkább felmegyek lefeküdni. Ekkor Tom is megérkezett, és szó szerint rávetette magát a tányérjára.

- Van még krumpligolyó? - kérdezte teli szájjal.

- Nem, nincs már semmi - nézett rá döbbenten Pierre. - Olyan vagy, mint aki két hete nem evett!

Tom felém pillantott.

- Átpasszolnád a tányérod?

Nyomban le is tettem a késem és a villám, hogy teljesítsem a kérést. Pierre azonban közbelépett.

- Nem, szó sem lehet róla! Lola még egy falatot sem evett!

- Majd eszek desszertet...

- Először egyél egy kis krumplit meg halat, utána majd kapsz desszertet.

- De hát ha nekem meg kell az övé! - tiltakozott

Tom.

- Előbb Lola eszik, te meg majd megkapod, ami marad.

- Anya bizto... - vinyogtam.

- Ő is ugyanezt mondaná.

- Ez nem igaz! - háborogtam. - Egyébként pedig te nem vagy az apukám.

Rossz jel: Pierre felvonta a szemöldökét.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

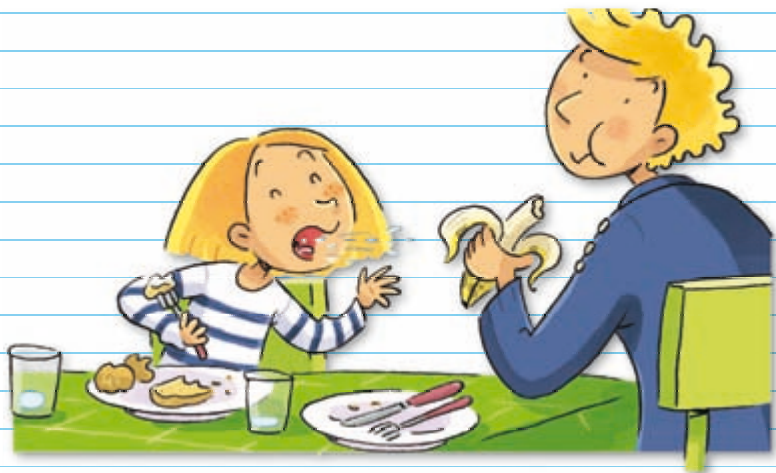
NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

- Ez igaz, Lola, nem vagyok az apukád. De azért egy családban élünk, és megvannak a szabályok. És én most arra kérek, hogy egyél.

- Elmehetek az asztaltól? - dörmögte Tom, aki már türelmetlenül várta, hogy visszatérhessen a Facebook-beszélgetéseihez.

- Előbb egyél egy gyümölcsöt!

Az étkezés csendben folytatódott. Tom elmajszolt egy banánt, közben vágyakozva pislogott a panírozott halamra. Köhögni kezdtem.